

DE ZES ZWANEN

Er was eens een koning die zeven kinderen had. Zes zonen, en een dochter die Elisa heette. Elisa was de jongste van het stel. Hun moeder was overleden, dus de prinsen zorgden goed voor hun kleine zusje. Ze hielden zielsveel van elkaar.

Elisa bleek een heel slim meisje. Zo slim, dat haar oudere broers haar vaak om raad kwamen vragen. Op hun beurt deden ze alles voor haar. Het grappige was dat de prinses daarvoor niet eens iets hoefde te zeggen. Als zij op een bepaalde manier keek, vlógen ze al voor haar.

Op een dag was de koning op jacht in een onbekend gebergte. Hij verdwaalde en reed uren en uren, tot hij de moed bijna opgegeven had. Het

werd al donker en overal waren gevaarlijke spleten en ravijnen. Eindelijk zag hij iemand lopen, een vrouw met grijs piekhaar.

‘Dag dame,’ zei de koning, ‘kunt u mij misschien vertellen hoe ik dit gebied kan verlaten?’

‘Ach heer, weet dat deze bergen behekst zijn,’ zei de vrouw. ‘Er is wel een manier om eruit te ontsnappen, maar die vertel ik u pas als u belooft met mijn knappe dochter te trouwen.’

De koning keek verbaasd en geërgerd tegelijk.

‘Heer, ik zeg u, zij is het mooiste meisje op aarde. Komt u mee!’

Met tegenzin volgde de koning de vreemde vrouw. Hij had geen keus. Ze kwamen bij een klein huis en de dochter kwam naar buiten. De

koning viel bijna achterover van zijn paard. Het meisje was inderdaad oogverblindend mooi.

Zonder verder na te denken riep hij meteen uit: 'Jij wordt mijn bruid!' Hij viel op zijn knieën en kuste haar hand. 'Geef me twee weken, liefste, en kom dan naar mijn paleis. Ik ga het grootste bruiloftsfeest ooit voorbereiden!'

De vrouw en haar dochter knikten tevreden. Ze wezen hem de weg en de volgende ochtend kwam de koning enthousiast weer thuis.

Hij ging meteen aan de slag om iets heel bijzonders van de bruiloft te maken. Zijn hofhouding vond dat maar vreemd.

'Dus u heeft uw verloofde pas één keer gezien,

majesteit?' vroeg de eerste minister voorzichtig.

'Jawel,' zei de koning, 'en dat was genoeg! Ze is ónbeschrijflijk knap.'

'Fijn,' zei de minister. 'Ze was vast ook erg aardig?'

'Eh... ja, natuurlijk,' zei de koning. Maar hij bedacht dat hij daar eigenlijk geen flauw idee van had.

De dagen daarna sloop er een vreemde angst in hem. Een onbehaaglijk gevoel. Had hij niet te snel ja gezegd tegen een meisje dat hij nog helemaal niet kende? En zou zij zijn kinderen wel goed behandelen?

Nu kende de koning een lieve oude tovenares

en hij vroeg haar om raad.

‘Breng je kinderen naar het geheime slot,’ zei de tovenares. ‘Daar zijn ze veilig.’

‘Een geheim slot?’ vroeg de koning. ‘Dat ken ik helemaal niet.’

‘Natuurlijk niet, majesteit. Daar is het een geheim slot voor. U kunt het enkel en alleen bereiken door deze betoverde kluwen uit te rollen.’ Ze gaf de koning een grote bol garen. ‘De kluwen weet de weg. Op de terugweg het garen wel weer netjes oprollen, graag.’

De koning bedankte de tovenares en ging naar zijn kinderen. Die vonden het helemaal niet leuk dat ze moesten verhuizen, maar ze hadden hun vader nog nooit tegengesproken. Zelfs Elisa lukte het deze keer niet om hem met haar betoverende blik op andere gedachten te brengen. De koning hield voet bij stuk.

Wat later rolde hij de kluwen voor zich uit. Die wikkelde zichzelf af en ze hoefden hem maar te volgen. Zo kwamen ze via een smal kronkelpad uiteindelijk bij het slot aan. Op wonderlijke wijze stroomde een lieflijk beekje het slot in en uit. En overal groeiden kleurrijke bos-asters.

Ze gingen naar binnen en zagen hoe mooi het licht op een grote rots in het water viel, helemaal omringd door nog veel meer asters.

‘Hier zullen jullie voorlopig veilig wonen,’ zei hun vader. ‘Ik kom jullie zo vaak opzoeken als ik kan.’

De koning trouwde met zijn knappe bruid. De kersverse koningin was blij dat ze nu in zo’n schitterend paleis kon wonen. Wel vond ze het vervelend dat haar man zo vaak wegging. Daarom hoorde ze de hofhouding uit. In ruil voor een fles wijn verklapte een lakei het geheim van de kinderen in het slot en van de toverkluwen.

De koningin was kwaad! Ze wilde haar man met niemand delen en verzoon daarom een boos-

aardig plan. Haar moeder had haar tenslotte niet voor niks leren heksen! In het moeras vulde ze een paar manden met zwanenbloemen. Daarvan breide ze toverhemdjes.

Op een dag ging de koning weer uit jagen. Toen hij weg was, pakte de koningin stiekem de toverkluwen. Die leidde haar naar het verborgen slot. Een van de prinsen dacht dat het zijn vader was.

‘Joehoe!’ riep hij. ‘Daar is vader weer!’

Blij holden de zes prinsen naar buiten. Maar Elisa was zo slim om nog even binnen te blijven. Vader was gisteren toch nog op bezoek geweest? Door het raam zag ze een vreemde vrouw op haar broers afkomen. Voordat de prinsen het in de gaten hadden gooide de vrouw over ieder van hen een hemd... en op slag veranderden ze een voor een in prachtige witte zwanen.

‘Hahááá, gelukt!’ lachte ze gemeen. Later, toen ze thuiskwam, verborg ze de toverkluwen, zodat haar man het geheime slot en zijn kinderen nooit meer zou kunnen vinden.

Elisa had verbijsterd gezien hoe de zes zwanen wegvlogen over het bos. Zodra de vreemde vrouw was vertrokken, holde ze het slot uit om de vogels te volgen. Maar die vlogen veel te snel. Dapper zette ze door, tot ze hopeloos verdwaalde in het woud.

Dagenlang doolde de prinses rond, tot ze op een ochtend bij een oude jachthut aankwam. Ze was doodop. Uit voorzorg kroop ze niet in een bed, maar eronder. Ze viel meteen in slaap.

Pas ’s avonds werd Elisa wakker van een geruis. Zes zwanen vlogen door het open raam naar binnen. Ze bliezen naar elkaar, zoals alleen zwanen kunnen blazen... en kijk! Al hun veren vlogen door de kamer en daar stonden de zes prinses!

Blij kwam Elisa onder het bed vandaan. ‘Hoera! De betovering is verbroken!’ juichte ze. Ze knuffelde haar broers, maar die waren minder

blij. Haar oudste broer vertelde dat ze maar heel soms een kwartiertje hun venkleed konden afleggen.

‘We moeten zo weer vertrekken, en jij ook,’ zei hij, ‘want dit is de slaappleats van een roversbende.’

‘Maar is er dan geen manier om de betovering te verbreken?’ smeekte Elisa. ‘Ik wil jullie helpen, ik doe alles voor jullie!’

‘Er is één manier,’ zei haar tweede broer, ‘maar die is echt veel te moeilijk.’

‘Je zou zes jaar lang niet mogen spreken of lachen,’ zei de derde prins.

‘En je zou in die tijd zes hemden voor ons moeten breien van bos-asters,’ zei de vierde.

‘Komt er ook maar één enkel woord uit je mond, dan is alles voor niks geweest,’ vulde nummer vijf aan.

En de zesde zei treurig: ‘Het is gewoon niet te doen.’

Op dat ogenblik veranderden de prinsen opnieuw in zwanen en vlogen ze weg.

Helemaal alleen en diep bedroefd besloot Elisa dat ze haar broers koste wat kost wilde bevrijden. Ze verliet de jachthut en overnachtte boven in een boom. De volgende dag vond ze het geheime slot terug. Het viel haar nu pas op hoe betoverend mooi die plek was.

Ze ging op de rots aan het water zitten en begon te breien aan het eerste hemd. Maar asters zijn bloemen en geen schapenwol! Het breien ging niet bepaald gemakkelijk. Niet opgeven, dacht Elisa, ik heb er zes jaar voor... doorzetten nu!

Onverstoorbaar werkte ze door, ook al was het koud en gingen haar handen kapot van het breien. Regelmatig kwamen de zes zwanen langs. Dan keek de prinses ontroerd toe hoe ze sierlijk op het water dobberden. En als ze, heel soms, weer naar elkaar bliezen kon ze even later haar broers een kwartier lang knuffelen.

Jaar na jaar bleef Elisa op haar rots zitten breien. Insteken, omslaan, doorhalen en af laten gaan... En al die tijd had ze geen woord gesproken.

Op een gure winterdag reed er een jonge koning uit een naburig land voorbij. Omdat het steeds harder ging sneeuwen vluchtte hij het slot in. Daar zag hij Elisa zitten.

‘Dag meisje, jij bent zo knap en fijngebouwd... ben je soms een prinses?’

Elisa knikte.

‘Heb je het niet koud in dit tochtige slot?’

Elisa keek hem aan met een blik zoals alleen zij dat kon.

De koning werd op slag verliefd.

‘Ik ben koning Koenraad. Zou je niet graag met mij meekomen? Je krijgt een eigen warme kamer.’

Daar voelde de verkleumde prinses wel voor. Bovendien vond ze koning Koenraad meteen aardig, dus ging ze met hem mee naar zijn paleis.

Koenraad begreep al gauw dat ze niet kon praten. Hij zorgde voor een kamermeisje en nieuwe kleren. Na een uitgebreid bad nestelde Elisa zich in een grote stoel en ging ze door met haar breiwerk.

‘Laat het kamermeisje dat toch doen,’ zei

Koenraad. Maar Elisa keek hem zo vastberaden aan dat hij haastig zei: 'Oeps, eh... sorry. Jij mag alles doen wat je wilt, natuurlijk!'

En Elisa dacht blij: Ik ben het nog niet verleerd!

Het duurde niet lang of Koenraad vroeg haar ten huwelijk en Elisa knikte ja. Ze voelde zich bijzonder welkom in het paleis, waar iedereen haar meteen in het hart had gesloten. Alleen haar aanstaande schoonmoeder vertrouwde Elisa voor geen cent.

'Waarom zou je trouwen met zo'n raar wicht dat niet eens kan praten?' vroeg ze aan haar zoon. 'Ze is altijd maar bezig met dat breiwerk en lacht nooit. Het zou me niets verbazen als ze een heks is!'

Wie is hier de heks? dacht de koning. Maar dat zei hij maar niet tegen zijn moeder.

Na de bruiloft streken de zes zwanen neer op de vijver in de paleistuin. Tegen de avond sloop Elisa erheen en even later kon ze haar lieve broers weer eventjes vasthouden. Zo leefde koningin Elisa tevreden en gelukkig en breide ze vastberaden door.

Op een goede dag werd haar eerste kindje geboren. Ze kon haar geluk niet op. Een paar dagen later was het kindje echter verdwenen. Elisa was ontroostbaar... Ze zocht overal en wilde het uitschreeuwen van verdriet. Maar ze hield zich in. Terwijl de tranen over haar wangen stroomden, breide ze verder aan haar hemden.

Een jaar later kreeg ze haar tweede kind, dat ze als een havik in de gaten hield. Op een avond bezocht Elisa haar broers weer eens bij de vijver. Eenmaal terug in het paleis vond ze tot haar grote schrik opnieuw een lege wieg. In paniek keek ze uit het raam en zag hoe haar schoonmoeder door de paleistuin wegrende, met het kindje in haar armen!

Elisa kon haar uitroep van woede nog net op tijd inslikken. Ze holde de trappen af, naar buiten, maar haar schoonmoeder was in geen velden of wegen meer te bekennen. Elisa kon het amper geloven. Waarom ontvoerde dat mens haar kinderen?

Ze werd nóg woester omdat ze haar man niet duidelijk kon maken wat er was gebeurd. Erger nog: zijn moeder zei later tegen hem dat Elisa haar kinderen zélf liet verdwijnen!

'Dat heb je ervan als je een heks in huis haalt!' tierde ze.

Koenraad kon zich niet voorstellen dat zijn vrouw haar eigen kinderen iets aan zou kunnen doen. Maar hij had al een paar keer gezien dat Elisa 's avonds het paleis uit sloop. Wat deed ze toch bij de zwanen in de vijver?

Op een kwade nacht verdween ook hun derde kindje, vlak na de geboorte. De koning kon zijn ogen er niet meer voor sluiten. Hij liep met twee ridders naar Elisa's vertrek.

Die had de hele ochtend al muisstil zitten huilen boven haar breiwerk. Ze had berekend dat de zes jaren precies vandaag om waren. Al het zware werk, het niet mogen spreken, het verlies van haar kinderen, het was haar te veel. Nu wilde ze alleen nog vlug de laatste mouw van het laatste hemd afmaken.

Haar man kwam binnen en eventjes had hij heel erg met haar te doen. Maar toen vermande hij zich en hij commandeerde zijn ridders: 'Neem haar mee en laat de brandstapel klaarmaken!'

Elisa schrok, sprong op en griste de hemden van tafel. Pijlsnel vluchtte ze de trap van de torenkamer op, tot ze helemaal bovenin op het terras uitkwam. De ridders kwamen achter haar aan, maar ze had de deur al in het slot gegooid. Daar kwamen zes zwanen op haar af vliegen.

Ze zweefden vlak langs haar heen zodat Elisa de hemden een voor een over hen heen kon

gooien. Zodra de hemden hun lichaam raakten, viel de zwanenhuid van hen af. De vogels landden in het gras en veranderden in de prinsen, alle zes even knap als vroeger. Alleen de jongste had een zwanenvleugel in plaats van een linkerarm.

Elisa zwaaide naar haar broers, terwijl achter haar de torendeur werd ingebeukt. Maar nu mocht ze eindelijk weer praten! Lachend en huilend van geluk kon ze Koenraad alles uitleggen. Over de betovering van de prinsen. Over de hemden. En over het bedrog van zijn moeder, die de drie pasgeboren kindjes ontvoerd had.

Haar schoonmoeder werd in de diepste kerker gegoooid. De verloren gewaande kinderen werden teruggevonden en herenigd met hun dolgelukkige ouders. Elisa en haar broers zochten hun oude vader weer op, die huilde van geluk. Hij had zijn vrouw al jaren geleden weggestuurd, nadat de lakei alles had opgebiecht.

Zo leefde de hele familie nog lang en gelukkig... Behalve Elisa's gemene schoonmoeder, natuurlijk!

DE WOLF EN DE ZEVEN GEITJES

Er was eens een lieve moedergeit die zeven kinderen had. Ze woonden in een leuk huisje in het bos.

Op een dag zei de moedergeit: 'Kindjes, ik ga boodschappen doen in het dorp. Jullie moeten

binnen blijven tot ik terug ben en jullie mogen voor niemand de deur opendoen. De wolf houdt van jonge geitjes en hij is heel slim en sluw. Hij zal vast proberen om jullie voor de gek te houden.'

'Mèèèè,' mekkerden de geitjes instemmend.

‘Moeoeoe,’ riep het jongste broertje en de anderen lachten: ‘Fout!’

‘Sorry,’ piepte hij. Eigenlijk zei hij het altijd verkeerd.

Toen ze hun moeder uitgezwaaid hadden deden de geitjes de deur goed op de grendel.

‘Zullen we gaan ganzenborden?’ vroeg een van de geitjes.

‘Mèèèè... ja leuk!’ riepen ze door elkaar en het kleinste geitje zei: ‘Moeoeoe.’

‘Fout!’ lachten de anderen.

De dobbelstenen rolden nog maar net over tafel toen er op de deur werd gebonsd. BOEM BOEM BOEM!

Iedereen schrok van de rauwe stem die riep: ‘Ik ben het, moeder. Ik ben al terug!’

‘Daar geloven we niets van!’ riepen de geitjes. ‘Moeder heeft een lieve, zachte stem. Maar jij niet, jij bent de wolf. Ga weg!’

Ze wisten dat ze gelijk hadden, want toen ze door het raampje naar buiten keken, zagen ze het gemene beest weglopen.

Terwijl de geitjes vrolijk verder speelden, at de wolf een groot stuk krijt op. Daar kreeg hij een zachte stem van. Daarna klopte hij weer op de deur van het geitenhuisje en riep: ‘Halloo!’ met een veel hogere en zachtere stem dan eerst. ‘Ik ben het, moeder.’

‘Mèèèè!’ riepen de geitjes blij. ‘Moeoe!’ riep de jongste. Maar toen ze door het raam keken, zagen ze een grote zwarte poot op de vensterbank. Het was de wolf weer!

‘Ga weg, wolf! Jij bent het! We zien het aan je zwarte poot, die van moeder is wit!’

De deur bleef dicht en de wolf werd woest! Hij rende naar de bakker en maakte zijn poot helemaal wit met meel.

Even later bonsde hij voor de derde keer op de deur. BOEM BOEM BOEM!

‘Hallo, ik ben het. Jullie moeder. Ik ben weer thuis.’

‘Laat dan eerst je poot maar eens zien,’ riepen de geitjes. En inderdaad, de poot die voor het raam verscheen was wit.

‘Ja, het is moeder!’ juichten ze. Ze maakten de deur open... Maar wat een schrik! Brullend stormde de wolf het huis in.

‘Hahaaa! Nu heb ik jullie!’ lachte hij gemeen. ‘Ik ga jullie opeten!’

De geitjes stoven angstig uit elkaar en vluchtten in paniek alle kanten op. Snel verstopte het allerkleinste geitje zich in de grote staande klok. Dat had de wolf niet gezien. Hij schrokte de andere zes geitjes op en liep tevreden de deur uit.

Toen moeder geit thuiskwam, schrok ze enorm van de puinhoop die ze aantrof. Ze begreep meteen wat er gebeurd was. En daar zag ze, achter het ruitje van de grote klok, haar jongste kindje zitten. Ze bevrijdde hem en samen liepen ze naar buiten om de wolf te zoeken.

En ja hoor! Daar lag het vreselijke beest met zijn dikke buik te snurken onder een boom. Voorzichtig knipte moeder de buik van de wolf open. Alle geitjes kwamen meteen tevoorschijn. Ze leefden nog! Snel stopten ze de wolvenbuik vol met loodzware keien en naaiden de boel weer dicht.

Toen de wolf wakker werd, voelde hij zich niet lekker. Hij waggelde naar de bosvijver en boog zich voorover om te drinken. De stenen in zijn buik rolden naar voren en hij viel met een plons in het koude water. Hij verdronk meteen...

‘Hoera, hoera!’ juichten de geitjes. ‘Mèèè!’ blaatte de jongste en de anderen riepen: ‘Helemaal goed!’

En ze leefden nog lang en gelukkig.

DE KIKKERKONING

Er woonde eens, lang geleden, een prinsesje in een schitterend kasteel. Ze speelde vaak met haar gouden lievelingsbal. Op een dag schoot de bal uit haar handen – PLONS! – de vijver in. Hij dreef zó ver van de kant, dat het prinsesje er niet meer bij kon. Ze moest huilen.

Opeens hoorde ze een stemmetje: ‘Kwak is er toch? Kwak is er nou? Waarom huil je zo?’

Het prinsesje keek verbaasd om zich heen. Haar oog viel op een lelijke, dikke kikker die in de vijver zat. Vriendelijk vroeg hij: ‘Ben je zo verdrietig, mooie koningsdochter?’

‘Eh... ja,’ snikte de prinses, ‘mijn bal is in de vijver gerold. Kun jij hem eruit halen, misschien?’

‘Misschien,’ zei de kikker. ‘Kwak krijg ik daarvoor in ruil?’

Het prinsesje was zo blij dat ze haar gouden bal weer snel terug zou krijgen, dat ze zei: ‘Wat je maar wilt, lieve kikker. Die bal is me álles waard.’

‘Alles?’ De kikker dacht na. ‘Kwil graag je vriendschap hebben. Kwil van je gouden bordje eten, uit je glaasje drinken en in je koninklijke bedje slapen... En kwil graag een kwus!’

‘Goed,’ zei de prinses. ‘Ik beloof het allemaal.’ Maar ze meende er helemaal niets van.

Met een paar sprongen was de kikker bij de gouden bal en met gemak duwde hij hem naar de kant.

Het prinsesje pakte de bal en rende ermee weg. Ze liet de kikker achter en dacht al snel niet meer aan hem.

De volgende dag zat het koninklijk gezin te eten van hun gouden borden. Opeens klonk er een stemmetje: ‘Kwaak open! Prinses! Kwaak open!’

De prinses schrok. Dat stemmetje kende ze.

‘Wie is dat?’ vroeg de koning.

Zijn dochter keek schuldbevestigd en vertelde hem wat ze de vorige dag had meegemaakt en wat ze de kikker beloofd had. ‘En nu is hij hier, maar ik wil helemaal geen vriendje zijn van een kikker!’ Ze barstte in tranen uit. ‘Hij is vies en glibberig en heeft van die uitpuilende ogen...’

De koning keek zijn dochter streng aan en zei: ‘Als je iemand iets belooft, moet je die belofte ook nakomen. Ga nu maar gauw opendoen.’

Het prinsesje had haar vader nog nooit tegengesproken. Ze liep naar de deur en liet de kikker binnen. Hij begroette de koning en de koningin heel beleefd met een klein kikkerbuiginkje. ‘Goedemiddag Sire, Majesteit. Eet u smakelijk.’

‘Dank u wel,’ antwoordde de koning. ‘U lijkt mij een welopgevoede kikker.’

‘Ach, dat kwaakt voor zich,’ zei de kikker. Hij sprong op de tafel en nam een hap van het eten dat op het gouden bordje lag. Toen dronk hij een slokje uit het kristallen glas dat ernaast stond. Even later kwaakte de kikker dat hij wel erg moe was.

‘Mijn dochter zal u vergezellen naar haar kamer, zodat u wat kunt uitrusten,’ zei de koning gastvrij.

De prinses keek haar vader boos aan. Met een vies gezicht pakte ze de kikker tussen duim en wijsvinger en zo bracht ze hem naar haar slaapkamer.

‘Krijg ik nu mijn nachtzoen? Alsjeblieft?’ smeekte hij.

De prinses wilde de kikker eigenlijk net gaan vertellen dat hij nu toch echt te ver ging, toen ze

elkaar aankeken. In de ogen van de kikker zag ze iets wat ze nog nooit had gezien. Wat er toen met haar gebeurde, wist ze niet. Ze zette de kikker op haar vlakke hand en gaf hem zachtjes een kus op zijn brede kikkerbek.

WOESJ! Daar stond opeens een prins met prachtige groene ogen. De mond van de prinses viel open van verbazing.

‘Ooit ben ik door een heks veranderd in een kikker,’ zei de prins. ‘Jouw kus heeft die betovering verbroken. Als jouw gouden bal gisteren niet in de vijver was gevallen, was ik misschien mijn hele leven lang een kikker gebleven. Dank je wel, prinses.’ En hij gaf haar zo’n lieve kus, dat ze op slag verliefd op hem werd.

Niet veel later trouwden ze op het kasteel, waar een geweldig feestmaal werd opgediend. ‘Kwak heerlijk!’ kwaakte de prins. En ze leefden samen nog lang en gelukkig.

VROUW HOLLE

Er was eens een vrouw die met haar twee dochters, Rita en Mina, in een klein huis woonde. Rita was lief en werkte altijd hard. Mina was lui en deed nooit aardig. Toch werd zij door haar moeder erg verwend, omdat ze haar echte dochter was.

De ijverige Rita moest de hele dag garen spinnen, dag in dag uit, al deden haar handen nog zo'n pijn.

Op een dag zat Rita met haar spinnewiel bij de waterput in de tuin. Plotseling viel haar spinspoel in de put. Wat moest ze doen? Ze wist zeker dat ze hiervoor heel erg gestraft zou worden door haar stiefmoeder, dus sprong Rita wanhopig de spoel achterna.

Toen ze haar ogen weer opendeed dacht ze even dat ze droomde. Ze lag in een zonnige wei die ze niet kende. Plotseling zag ze een grote oven met wel honderd broden erin die riepen:

*We zijn al bruin, dus help ons nou
Haal ons eruit en doe het gauw!*

Rita aarzelde geen moment. 'Hou vol!' riep ze. 'Ik zal jullie redden!' En een voor een haalde ze alle broden uit de hete oven.

'Op het nippertje, bedankt hoor,' zei het laatste broodje, dat al behoorlijk donkerbruin was geworden.

'Graag gedaan,' antwoordde Rita en ze liep door.

Even later kwam ze langs een boom vol sappige, rode appels. De appels smeekten om hulp:

*We zijn al rijp, dus help ons nou
Pluk ons toch en doe het gauw!*

Natuurlijk plukte het ijverige meisje alle appels. Die bedankten haar hartelijk en Rita liep verder. Ze kwam bij een wit huisje met een rieten dak en klopte aan.

Een oud vrouwtje met een rond brilletje deed de deur open en zei vriendelijk: 'Kom toch binnen, lief kind. Ik ben Vrouw Holle.' Ze glimlachte en vroeg: 'Wil je bij me komen wonen? Je hoeft alleen maar dagelijks mijn dekbed en kussen goed op te schudden, zodat de veren in het rond vliegen. Dan sneeuwt het op aarde.'

Vanaf die dag klopte Rita elke dag het beddengoed uit en deed met plezier nog veel meer klusjes voor Vrouw Holle. Maar na een tijdje kreeg Rita heimwee.

Vrouw Holle begreep dat best en bracht haar naar een grote poort. Terwijl Rita onder de poort

stond daalde er een regen van goud op haar neer. Het volgende moment werd ze wakker aan de rand van de waterput in haar tuin.

Haar stiefmoeder was blij dat ze weer terug was, maar dat kwam vooral door al het goud dat Rita meebracht. Toen ze het hele avontuur gehoord had, zei ze tegen Mina: 'Spring ook onmiddellijk in de put om bij Vrouw Holle te gaan werken!'

Mina sprong in de put en ook zij kwam langs de oven met broden. Die riepen dat ze al bijna aan het verbranden waren, maar het luie meisje liep gewoon door. Even later kwam ze langs de appels die om hulp riepen, maar ook hen keurde Mina geen blik waardig.

Bij het huisje van Vrouw Holle aangekomen klopte Mina aan en vanaf dat moment moest ook zij elke dag het beddengoed van de oude vrouw uitkloppen. Andere klusjes in huis deed Mina niet. Daar was ze veel te lui voor.

Vrouw Holle was het al snel beu. ‘Het wordt tijd dat je weer eens naar huis gaat,’ zei ze op een dag.

Mina was blij. Nu zou ook zij overgoten worden met goud!

Vrouw Holle leidde haar naar de grote poort, maar wat denk je? Mina werd helemaal overspoeld met vieze, plakkerige, zwarte pek!

‘Dat is je beloning, lui wicht!’ hoorde ze Vrouw Holle nog roepen.

Plotseling lag ze weer in haar eigen tuin. De pek liep over haar gezicht naar beneden.

‘O, nee!’ kermde Mina. ‘Wat vies!’

‘Wat krijgen we nou?’ krijste haar moeder boos. ‘In de tobbe met jou!’

Maar hoe ze ook schrobden en boenden, de pek ging er niet meer af. Iedereen kon zien hoe lui Mina was geweest.

En haar lieve, vlijtige stiefzus? Die was schatrijk geworden en leefde nog lang en gelukkig!

VILLA VOLTA

Er was eens een vrolijke Brabantse boerenzoon die Arjan den Stoere heette. Hij was trots op zijn naam en zei vaak: 'Een Stoere laat zich niet gek maken!' En dan liet hij zijn spierballen zien.

Op een mooie zondagochtend was Arjan aan het jagen op de Postelse Heide, toen hij iets bijzonders zag. Verscholen in het groen stond een jonge hinde. Ze was niet bruin, zoals andere herten, maar helderwit van kleur.

'Zoiets heb ik nog nooit gezien,' fluisterde Arjan tegen zichzelf. Hij hief zijn geweer. Op dat moment zag het hertje hem ook, maar het lukte haar niet om weg te komen. Toen pas zag Arjan dat haar poot vastzat in een hazenstrik.

Arjan kon het niet over zijn hart verkrijgen het arme dier te doden. Hij bevrijdde de hinde, waarop ze zomaar veranderde in een prachtige jonge vrouw. Ze droeg een lang, wit gewaad. De jonge boerenzoon sloeg steil achterover van verbazing en viel geschrokken in het gras.

'Heb geen vrees, Arjan den Stoere,' sprak de vrouw. 'Gij laat mij leven, mijn dank is groot. Mocht gij ooit zelf hulp nodig hebben, weet dan dat ik er zal zijn voor u.' Het volgende moment loste ze op in het niets.

Arjan ging terug naar huis en vertelde alles aan zijn verloofde. Die kon hem maar moeilijk geloven. Zelf twijfelde hij ook aan wat er gebeurd was. Had hij misschien een visioen gehad? Een vreemde droom?

Niet lang daarna trouwde Arjan met zijn verloofde, en ze kregen een zoon die ze Robert noemden. Robert groeide op tot net zo'n vrolijke en sterke man als zijn vader. Ze leefden gelukkig, maar er waren ook zorgen.

Een gevaarlijke boevenbende maakte al jaren grote delen van Limburg en Brabant onveilig. Sinds kort roofden en plunderden de schurken ook in de streek waar Arjan woonde. Enkele boerderijen gingen in vlammen op.

Ze noemden zich 'De Bokkenrijders'. Overal waar ze verderf hadden gezaaid, lieten ze de afdruk van een bokkenpoot achter. De mensen waren bang. Sommigen geloofden dat de bokkenrijders eigenlijk geesten waren. Ze zouden 's nachts op bokken gezeten door de lucht vliegen.

Robert moest lachen om die onzin. 'Laat ze maar komen, dat boevenpak!' Hij liet zijn spierballen zien. 'Een Stoere laat zich niet gek maken... Ik geloof er niks van dat die lui echt kunnen vliegen.'

Vader Arjan schoot in de lach. Wat leek zijn zoon toch op hem. Maar toen keek hij Robert ernstig aan: 'Er is meer tussen hemel en aarde dan je denkt, jongen.'

De leider van De Bokkenrijders was Hugo van den Loonsche Duynen. Hij was een man van aanzien, die wat achteraf woonde in een statig herenhuis vol pracht en praal. Overdag was hij een geslaagd zakenman. Maar vrijwel niemand wist dat hij een dubbelleven leidde en 's nachts het avontuur zocht als gewetenloze bandiet.

Op een zeker moment was ook het dorp van Arjan aan de beurt. Midden in de nacht beukten De Bokkenrijders de deur van zijn boerderij in!

Een stuk of vier schurken raasden door het woonhuis en gristen al het tafelzilver uit de laden. Hun baas Hugo hield ondertussen de bewoners onder schot.

'Waar heb je je geld verstopt, boer?'

'Ik heb geen geld,' antwoordde Arjan, waarop Hugo woest werd en nogmaals schreeuwde: 'Ik vraag je: waar heb je je geld?!' Hij maakte aanstalten om Arjan te slaan met de kolf van zijn geweer.

'In de klok!' riep Arjans vrouw in paniek.

Een van Hugo's mannen haalde een geldbuidel uit de grote staande klok en Hugo knikte tevreden.

Even later stond het gezin den Stoere op het erf om machteloos toe te zien hoe de schurken het huis in brand staken. Gelukkig hadden die niet door dat er maar weinig munten in de geldbuidel zaten. Arjan voelde stiekem in zijn pyjamazak. Hun plannetje had gewerkt, want daar zat het overgrote deel van hun spaargeld veilig verborgen.

In de verte verdwenen De Bokkenrijders op hun paarden uit het zicht. Er kwamen veel burenhulpers blussen, maar het huis was niet meer te redden. Bij het eerste daglicht vond Robert een achtergelaten prent van een bokkenpoot. Hij gooidie die kwaad in de smeulende resten.

'Pa!' riep hij. 'Dit moet ophouden!'

'Zeker,' zei Arjan. 'Ga jij nu eerst met je moeder naar de burenhulpers. Daar kunnen we voorlopig intrekken. Ik ga eens kijken in het dorp.'

Op het dorpsplein was de laffe overval het gesprek van de dag.

Marie, de bakkersvrouw, had het hoogste woord. 'De Bokkenrijders... addergebroed, dat is het!'

Boerendochter Trees hief haar handen ten hemel. 'Ach Heere, wie zal ons kunnen verlossen van zulke kwelgeesten?'

'Geesten?' mompelde Arjan. Hij moest opeens

denken aan de enige geest die hij ooit had gezien, al zeker twintig jaar geleden.

‘Ze zeggen dat hun ogen licht geven in het donker,’ zei Trees.

‘Gezwets, dat zeg ik u!’ riep de bakkersvrouw.

‘Nou, er is meer tussen hemel en aarde, Marie,’ zei Arjan peinzend. Hij had opeens een plan. ‘Kom, ik moet gaan.’

Hij haastte zich naar zijn gezin en zei dat hij een tijdje wegging.

‘Waar ga je dan heen?’ vroeg zijn vrouw verbaasd.

‘Naar de Postelse Heide,’ zei Arjan, en daar moest ze het mee doen.

Dagenlang doolde hij door de bossen rond Postel, maar hij vond niet wat hij zocht. Hij ging er steeds meer in geloven dat hij indertijd alles gedroomd had. Net toen hij de moed op wilde

geven, klonk opeens een vrouwenstem: ‘Wacht, Arjan den Stoere.’

Hij draaide zich verschrikt om en daar stond de vrouw in het wit, nog even jong en betoverend als toen. Arjan vertelde dat hij haar nodig had. Zijn wens was dat de streek zou worden bevrijd van De Bokkenrijders.

De vrouw knikte en zei: ‘Arjan den Stoere, nog altijd beschikt gij over een gouden hart. Nu uw burens gevaar lopen vraagt gij hulp. Ik zal uw wens vervullen.’ En ook nu was de vrouw op slag verdwenen. Opgelucht ging Arjan weer op weg.

Het werd al avond toen hij langs de Abdij van Postel kwam. Hij hoorde het geluid van paardenhoeven en verschool zich snel achter een struik. Het waren De Bokkenrijders. Arjan zag hoe de schurken de verlaten kapel binnendrongen. Voorzichtig gluurde hij door een glas-in-loodraam naar binnen.

De bendeleden kraakten het offerblok en Hugo griste gouden kelken en zilveren kandelaars van het altaar. En toen, plotseling, verscheen de jonge vrouw in het witte kleed. Ze legde een hand op Hugo’s schouder en haar ogen schenen vol vuur.

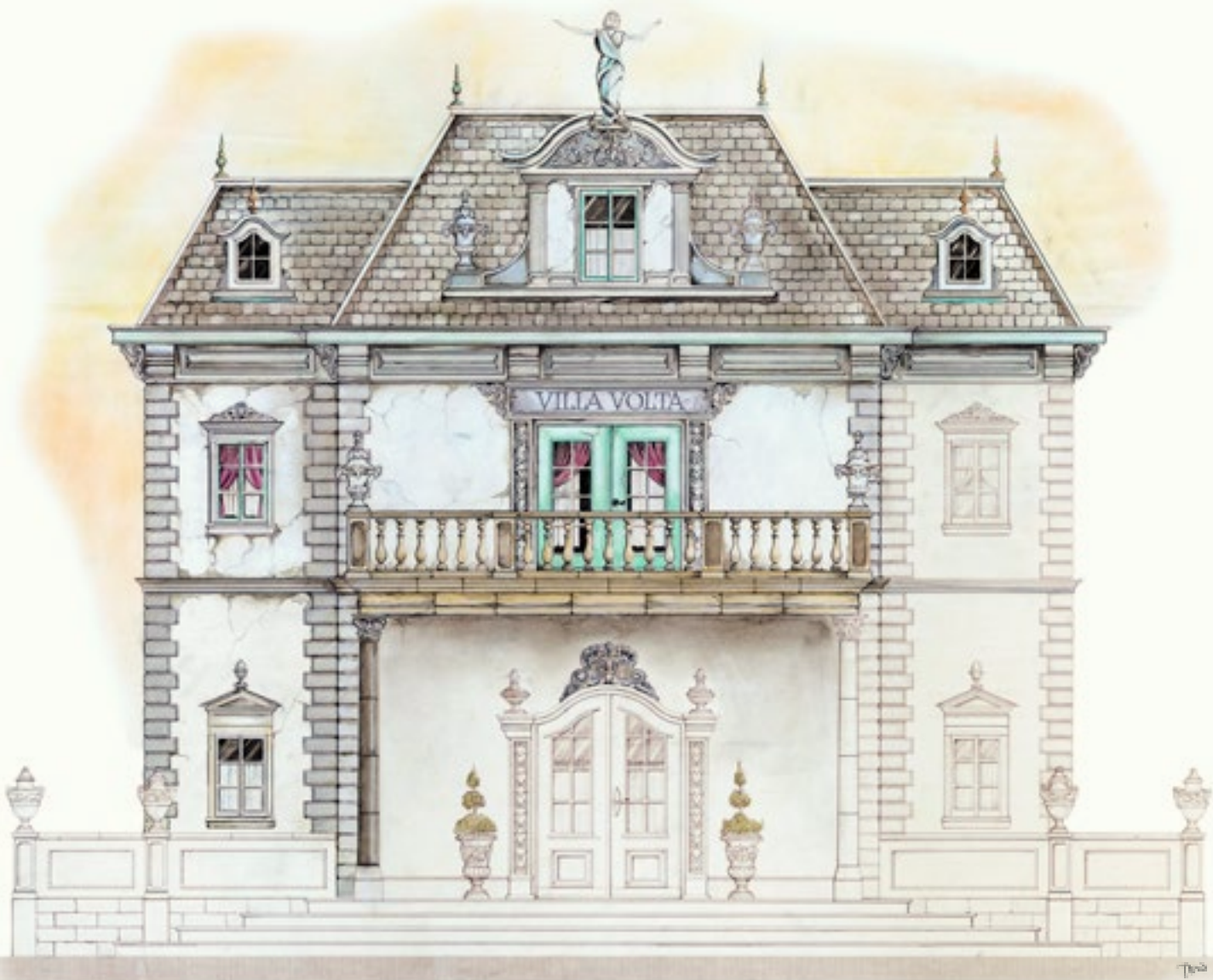
De andere rovers keken overdonderd toe, terwijl de vrouw sprak: ‘Hugo van den Loonsche Duynen, gij ontheiligt hier dit huis. Kom tot inkeer en roep niet de toorn des Heeren over u af...’

Hugo probeerde duidelijk zijn angst te verbergen. Hij lachte onzeker en duwde de vrouw ruw opzij. ‘Mannen, tijd om te gaan!’

Ontzet zagen de rovers hoe de jonge vrouw oploste in het niets. ‘Tovenarij!’ riep er een en in blinde paniek holden ze de kapel uit.

Arjan vervolgde ongezien zijn weg naar huis. Hij voelde zich blij en hoopvol.

Intussen galoppeerde Hugo door de donkere nacht en in de vroege ochtend bereikte hij zijn huis. Zijn kameraden hadden hem allemaal in de

steek gelaten. Tot zijn grote schrik zag hij dat de dame uit de kapel boven op de gevel stond. Haar armen wiegden op de wind. Aarzelend stapte Hugo van zijn paard.

Hij hoorde haar stem, alsof die zweefde in zijn eigen hoofd: 'Nergens in uw eigen huis, noch waar ook ter wereld, zult gij rust of vrede vinden, gij Hugo van den Loonsche Duynen... Eerst dan, wanneer een edel mens met het reine geweten van een pasgeboren kind uw woonstede zal betreden, dan zult gij vrede vinden, in uw huis en in uw hart...'

En weer lachte hij het weg. Wat kon hij anders? Hugo negeerde de vrouw en ging naar binnen. Eén moment voelde hij zich veilig, moe en voldaan, in zijn eigen huis. En toen gebeurde het.

Achter hem sloeg de deur hard dicht. De olielampen begonnen uit zichzelf te flakkeren.

'W-w-wat... wat is er aan de hand?' riep Hugo. 'Wie...?'

Alles begon te draaien. De muren, de schilderijen, spiegels... Hugo vluchtte naar de huiskamer, maar ook die stond compleet op zijn kop. Boven was onder en onder was boven. Er was geen ontkomen aan. De lansen aan de muur klapperden... de gordijnen wapperden... Hugo buitelde over de kroonluchter aan het plafond. En in

zijn hoofd klonk oorverdovende, dreigende muziek.

'Help!' riep hij. 'Help, mijn huis is vervloekt!' Maar niemand kon hem horen. En als dat wel zo was, zou nog niemand hem komen helpen.

Het duurde een tijdje voor de mensen het merkten: de Bokkenrijders lieten zich niet meer zien en de rust was teruggekeerd. Niemand wist aan wie ze dat te danken hadden. Arjan had wel wat anders aan zijn hoofd dan zich daar druk over te maken. 'Een Stoere laat zich tenslotte niet gek maken!' lachte hij.

De vrouw in het wit bleef voor altijd op het dak van Hugo's vervloekte huis staan. Vanaf toen werd het Villa Volta genoemd, vanwege de rondtollende kamers. Maar weinig mensen durfden er in de buurt te komen, want er werd verteld dat het er verschrikkelijk tekeer kon gaan.

Zo werd Hugo van den Loonsche Duynen gestraft voor zijn misdaden. Al zou hij Villa Volta verlaten, overal zou zijn lot hetzelfde zijn. Alleen een kind met een reine ziel kan de ban breken. Maar tot op de dag van vandaag heeft hij zijn rust niet gevonden...

En Arjan? Die leefde samen met zijn gezin nog lang en gelukkig.

DE TROLLENKONING

Er was eens een grote boosaardige trol, die koning Kobold werd genoemd. Ooit had hij zichzelf tot leider van het trollenbos uitgeroepen en iedereen moest naar hem luisteren.

In het bos woonde ook een aardige trol van meer dan zeshonderd jaar oud. Het bijzondere aan hem was dat hij de toekomst kon voorspellen.

Op een sombere herfstdag klonk opeens de bel naast de knoestige, holle boom waar deze vriendelijke trol in woonde. Hij schrok wakker uit zijn middagdutje. De grond begon te trillen en dat betekende dat er iemand voor zijn deur stond. Het was een mooi meisje in een wijde, witte jurk.

‘Beste mijnheer trol,’ sprak ze zacht, ‘ik ben prinses Adelheid. Ik kom uit het land in het zuiden en wil u om raad vragen.’

‘Aiaiai... Oioioi! Natuurlijk, vraagt u maar, hoor,’ antwoordde de trol vriendelijk.

‘Ik ga binnenkort trouwen met prins Wikke. Maar mijn vader denkt dat hij misschien niet dapper genoeg is om mij te beschermen.’

‘Oioi...ai, haha... het komt helemaal goed, hoor!’ antwoordde de oude trol. ‘Keer terug en vertel uw vader dat prins Wikke en u toch echt voor elkaar bestemd zijn.’

‘O, dank u! Dank u wel!’ lachte de prinses.

Zodra ze uit het zicht verdwenen was, kreeg de oude trol opeens een naar voor gevoel. ‘Oioioi... ai... Oehoe!’ Hij riep de uil die boven in zijn boom woonde.

‘Trouwe vriend,’ zei de trol, ‘er is geen tijd te verliezen. Vlieg pal zuidwaarts en haal de jonge prins Wikke!’

De uil vloog meteen weg, nagestaard door de somber kijkende oude trol.

De volgende ochtend kreeg hij opnieuw bezoek. Nu van een jonge trol, die Tore heette.

‘Koning Kobold heeft een prinses gevangen genomen!’ riep Tore in paniek.

‘Aiaiai... oioioioioi!’ zei de oude trol. Zijn bange voor gevoel klopte dus. Dat moest prinses Adelheid zijn.

‘Ze zit gevangen op het moeraseiland,’ ging Tore verder. ‘Koning Kobold wil met haar trouwen!’

‘Maar jij gaat haar bevrijden, Tore,’ zei de oude trol. ‘Luister...’

Prinses Adelheid had zich nog nooit zo eenzaam en ellendig gevoeld. Het eiland waarop ze gevangen zat, was alleen te bereiken via een lange rij

groene glibberige stenen, die net boven het water uitstaken.

Opeens zag ze hoe een harig trolletje voorzichtig van steen naar steen sprong. Hij telde hardop: 'Zeventien, achttien, negentien...' en sprong toen over de twintigste steen heen. De oude trol had hem verteld dat dat een kantelsteen was. Als je daar op ging staan, viel je in het troebele water en kwam je er nooit meer uit.

'Prinses, ik kom je bevrijden!' riep het trolletje.

Zo snel als ze konden, probeerden ze steen voor steen het moeras over te steken.

Toen verscheen koning Kobold opeens aan de overkant. 'Wie probeert mijn bruid te stelen?' bulderde hij, terwijl hij al op de eerste steen stapte. Woedend nam Kobold twee, soms zelfs drie stenen tegelijk. Maar plotseling sprong iemand van achteren op zijn rug.

'Mijn prins!' riep Adelheid en inderdaad, het was prins Wikke, die twee armen om de nek van de grote trol hield. Die gromde en sloeg wild om zich heen. De prins vloog regelrecht het zompige water in... maar koning Kobold raakte zelf ook uit

balans! Hij kon nog net de stap naar de volgende steen nemen en... PLONS! Dat was nu net de twintigste, de kantelsteen.

De trol verdween in de diepte.

Plotseling klonk er geproest. Prins Wikke had zich nog net aan een van de stenen vast weten te klampen en klom met moeite uit het moeras.

Even later vloog prinses Adelheid haar prins in de armen. Het kon haar niks schelen dat haar jurk nat en vies werd van de stinkende, groene moerassmurrie.

'Mijn moedige prins. Hoe kom jij nou hier?'

Prins Wikke wees omhoog. Daar cirkelde de uil door de blauwe lucht. 'Hij heeft me gewaar-schuwde. Ik ben meteen gekomen.'

Alle trollen waren blij dat ze van hun gemene leider verlost waren. Ze konden nu zelf een nieuwe koning kiezen en dat werd natuurlijk de lieve oude trol.

Prins Wikke had bewezen dat hij dapper genoeg was om met zijn prinses te trouwen en samen leefden ze nog lang en gelukkig.

ASSEPOESTER

Er was eens een lieve vrouw met een al net zo lieve dochter. Helaas werd de vrouw erg ziek en ze stierf toen de eerste sneeuw van de winter viel.

Het meisje bleef alleen achter met haar vader. Niet veel later trouwde hij met een andere vrouw,

die heel onaardig was. Bovendien had ze twee dochters die echte pestkoppen waren. Ze lieten het meisje vreselijk hard werken en ze moest op de keukenvloer slapen bij de open haard, waar altijd veel stof en as lag. Daarom noemden ze haar Assepoester.

Assepoester mopperde nooit. En als het even kon, zat ze in de tuin. Daar had ze bij het graf van haar moeder een boompje geplant dat was uitgegroeid tot een prachtige hazelaar. Onder die boom kreeg ze gezelschap van de dieren. Ook groeiden daar grote oranje pompoenen.

Vanuit de tuin keek Assepoester graag naar het paleis dat in de verte op een heuvel lag. Ze droomde dan over hoe het zou zijn om daar als prinses te wonen.

Taratatááá! Taratatatááá!

Op een dag stond er een boodschapper van de koning op het plein.

‘De prins wil graag een mooi meisje kiezen om mee te trouwen,’ riep hij. ‘Alle huwbare meisjes van het land worden uitgenodigd voor een groot bal in het paleis.’

Assepoester wilde natuurlijk dolgraag naar het feest, maar haar stiefmoeder lachte haar uit.

‘Jij mee naar het feest, Assepoester? In die vieze rok en met dat stoffige haar? Vergeet het maar! De prins zoekt een bruid, geen modderkluit!’

Op de avond van het feest kwam er een prachtige koets voorrijden. De zussen en hun moeder stapten in.

Assepoester was verdrietig en ging in de tuin onder haar lievelingsboom zitten. Plotseling daalden er twinkelende sterretjes op haar neer... Als bij toverslag veranderde Assepoesters vieze rok in een prachtige gouden jurk. Aan haar voeten verschenen sierlijke glazen muiltjes. En waar net nog een pompoen lag, stond nu een gouden koets met prachtige paarden ervoor.

Opeens hoorde ze de lieve stem van haar moeder: ‘Tijd om naar het feest te gaan, mijn kind. Maar pas op: als de klok om middernacht voor de twaalfde keer slaat, wordt de betovering verbroken.’

Assepoester dacht dat ze droomde. De koets bracht haar naar het paleis. Toen ze de balzaal

binnenkwam, verstomde de muziek en keek iedereen naar haar. Wie was dit mooie meisje?

Assepoesters stiefmoeder en stiefzusjes herkennen haar niet. Ze waren jaloers, want de prins danste de hele avond alleen maar met haar.

Plotseling hoorde Assepoester de klok slaan.

‘Ik moet naar huis!’ Ze maakte zich los uit de armen van de prins en rende naar de grote paleisdeuren.

‘Wacht!’ riep de prins verbaasd.

Maar Assepoester holde de hoge trappen al af. Ze struikelde en verloor een muiltje. Toen sprong ze in de koets en wég was ze...

De klok sloeg voor de twaalfde keer en voor ze wist wat er gebeurde, lag Assepoester met haar neus in het zand. Ze had haar oude vieze rok weer aan en naast haar lag een pompoen.

Taratatááá! Taratatatááá!

Een paar dagen later was de boodschapper er weer. Naast hem zat de prins op een prachtig wit

paard. Hij droeg een kussentje met daarop een glazen schoentje.

‘De prins is op zoek naar het meisje van zijn dromen! En dat is het meisje aan wiens voeten dit schoentje precies past!’ riep de boodschapper.

De twee stiefzussen van Assepoester stormden naar voren. Maar hoe ze ook wrikten en wrongen, het sierlijke schoentje paste niet.

Toen klonk er een zachte stem: ‘Mag ik ook

even passen?’ Daar stond Assepoester, in haar oude kleren en met vies haar. Het glazen muiltje paste haar perfect. Meteen veranderde haar oude rok weer in de schitterende gouden jurk. De prins tilde haar op zijn paard. ‘Jij zult mijn bruid zijn,’ zei hij zacht.

Van blijdschap moest Assepoester lachen en huilen tegelijk. Samen met haar prins leefde ze nog lang en gelukkig...

